

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Gewisselijk Hij legt den mensch niet te veel op, dat hij tegen God in het gericht zou mogen treden.

Job 34:23.

1 MEI 1931

No. 9

36e JAARGANG

GODS WOORDVOERDER SPREEKT.

Enkele uittreksels uit de Conferentierede van President
Heber J. Grant, gehouden te Salt Lake City,
5 April 1931.

De Laterdaagsche heiligen zijn een volk van groot geloof. Maar het spijt mij uitermate dat er velen onder ons zijn die nalaten de werken Gods te doen, die te kort schieten in het volbrengen van wat God vereischt. Het doet mij leed dat er honderden menschen zijn die het Evangelie niet naleven, zoals zij dat dienden te doen, die geen eerlijke, gewetensnauwe tiendbetalers zijn, waarnemers van het woord der Wijsheid, en die evenmin de andere dingen doen welke op ons rusten. Laat ons beter doen. Laat ons onze liefde voor onze medemenschen toonen door de geboden Gods te onderhouden en hun een goed voorbeeld te zetten, dat in alle opzichten nagevolgd kan worden.

Ik herinner mij dat op den eersten Juni, twaalf jaar geleden — wij hadden geen conferentie kunnen houden onmiddellijk na den dood van onzen geliefden en geachten President Joseph F. Smith in November wegens een toen heerschende epidemie — de spreker ondersteund werd om President der Kerk te wezen en ik wil een gedeelte van mijn toen gehouden toespraak aanhalen:

Ik voel mij onuitsprekelijk nederig terwijl ik hedenmorgen voor U sta om de positie te bekleeden waarin U mij zooveen door Uw stemmen ondersteund hebt. Ik zal niemand vragen meer vrijgevig te zijn met zijne middelen dan ik met de mijne ben, naar verhouding van wat hij bezit, voor het uitbreiden van Gods rijk. Ik zal niemand vragen het Woord der Wijsheid stipter na te leven dan ik het naleven zal.

Ik zal niemand vragen vaardiger en gewilliger te zijn om vroeg te komen en laat heen te gaan, en met al de kracht van lichaam en geest te arbeiden, dan ik arbeiden zal, altijd in nederigheid. Ik hoop op en bid om de zegeningen des Heeren, vrij en openhartig erkennende dat het mij onmogelijk zal zijn zonder de zegeningen des Heeren in mijn hooge roeping te

slagen waartoe ik geroepen ben. Maar als Nephi van ouds weet ik dat de Heere niets van de kinderen der menschen eischt tenzij Hij den weg opent zoodat zij het gevraagde kunnen volbrengen. Met deze kennis in mijn hart aanvaard ik de groote verantwoordelijkheid, zonder vrees voor de uitkomst, wetende dat God mij zal ondersteunen zooals Hij ondersteund heeft al mijne ambtsvoorgangers, altijd met dit voorbehoud, dat ik arbeiden zal in nederigheid en met ijver, immer de leiding van den Heiligen Geest zoekend; en dit zal ik trachten te doen.

Twaalf jaren zijn voorbijgegaan. Maar ik kan eerlijk en getewensnauw zeggen tot deze groote bijeenkomst, dat ik dag aan dag, maand op maand en jaar op jaar die belofte nageleefd heb, toentertijd gemaakt.

Ik verheug mij boven alle vermogen, mij door God geschonken om mijne gevoelens uit te drukken, in de kennis dat God de zaken leidt van de Kerk van Jezus Christus. Ik verheug mij meer dan woorden het kunnen zeggen, dat Hij mij een kennis gegeven heeft van de goddelijke zending van onzen Heiland, den Verlosser der wereld, den Zoon des levenden Gods. Het stemt mij uitermate gelukkig, te weten dat Joseph Smith een profeet was van den levenden God en een instrument in de handen Gods bij het terugbrengen van het Evangelie van Jezus Christus, met de macht van het Priesterschap, hem door de Apostelen van den Heere Jezus Christus gegeven, die dat gezag hadden toen zij hier op aarde waren.

Het verblijdt mij te weten dat de Heere, door de inspiratie van Zijnen Geest dit volk geleid heeft door al de lotswisselingen waardoor wij moesten gaan. Ik ben dankbaar dat zelfs toen de Profeet Joseph en anderen in de Liberty gevangenis waren, een van de allergrootste openbaringen, tot dit volk gekomen, hem gegeven werd. De vijanden van den Profeet konden hem gevangen zetten, maar hij had toegang tot den Almachtige en werd door hem geïnspireerd en gezegend.

Moge de Heere een ieder onzer bijstaan die den naam van Jezus Christus belijdt en getuigt van de goddelijkheid van het werk waarin wij ons bevinden, om in eer, in deugd en in waarheid te leven, is mijn bede, zoodat ons voorbeeld de waarheid ervan moge verkondigen. Ik geef getuigenis vóór God van de goddelijkheid van dit werk, in den naam van Jezus Christus, onzen Verlosser. Amen.

MOEDERLIEFDE.

Op een kalmen, helderen zonnedag sloop een engel uit den hemel en kwam naar deze aarde en doolde door veld en bosch, stad en dorp. En net toen de zon onderging stond hij na te denken en sprak: „Mijn bezoek is afgelopen; ik moet teruggaan naar de wereld van licht. Maar voordat ik vertrek zal ik enkele gedachtenissen uitzoeken”.

Zijn blik gleed over den mooien bloemhof en hij zeide: „Hoe mooi en geurig zijn deze bloemen”. En hij plukte de zeldzaamste roos en zeide: „Ik zie niets zóó mooi en zóó geurig als deze. Ik zal ze medenemen”. Maar Zijn blik gleed wat verder en daar zag hij een liefallige baby, met rose wangetjes, die glimlachte tegen zijn moeder. „O! die babyglimlach is mooier dan de bloemen; die neem ik óók mee.”

Toen blikte hij wat verder dan het wiegje en daar zag hij moederliefde, die als het zonnelicht des hemels uitstraalde naar het wiegje en den kleine. Hij zeide: „O! die moederliefde is het mooiste dat ik op aarde gezien heb. Ook dié neem ik mee”. Hij ging den weg naar den hemel op en zeide: „Voordat ik binnenga, zal ik mijn gedachtenisjes nog eens bezichtigen”.

En hij bekeek de bloemen, en zij waren verwelkt. Hij bekeek den baby-glimlach; hij was vervaagd. Maar de moederliefde was daar in al haar geur en fleur. Hij wierp de bloemen en den vervaagden glimlach weg en sprak de hemelscharen als volgt toe: „Hier is het eenigste dat ik op aarde ontdekt heb dat haar geur tot in de hemel blijft behouden: *Moederliefde*.

Vertaald uit *Relief Society Magazine*.

AAN MIJN MOEDER.

(Vrij uit het Amerikaansch.)

Mijn Moeder als ik denk U,
 Dan moet ik immermeer ervaren
 Een hartsondroering, zooals nu,
 Die ik onmogelijk kan verklaren.

Bij winterdagen, dreigend zwart,
 In zomeruren, zonneblanke,
 Is daar de ontroering van mijn hart,
 Waarvoor me ontbreken woord en klanken.

Het was, het is, 't zal zijn als nu,
 Bij zielsverdriet, bij geestvervoering,
 Mijn Moeder, als ik denk aan U,
 Dan kent mijn hart die wondre ontroering.

K.

HET WOORD MOEDER.

O, het is zeker, dat daar waar men dat woord met gevoel, met liefde, met eerbied over de lippen hoort vloeien, er ook nog eene sprankel deugd, zelfs in het bedorvenste hart, verscholen ligt! Wie zich de lessen, de liefde, de tranen zijner moeder met aandoening herinnert — o, dat is geen verloren mensch!

Conscience.

TOEN IK NOG BIJ MOEDER IN DEN HEMEL WAS

Een Overpeinzing.

't Plechtig uur van meditatie
 Voerde me in den geest omhoog,
 Waar een Vrouwe, vol van gratie
 En met eindloos-teeder oog,
 Mij met liefdezorg bewaakte :
 'k Was weer in vóór-aardsche jeugd
 Geesteskindertijd) en smaakte
 Daar een wondervolle vreugd.

Mijn verbeeldingsoog aanschouwde
 Hoe ik leefde en leerde daar :
 Hoe mijn wezen zich ontvouwde
 Met een ongetelde schaar.
 'k Hoorde omtrent een andre wereld,
 Als een school voor ons bereid
 Ergens diep in 't star-bepereld
 Alruim der Oneindigheid.

En verwondering besloep mij,
 Wat die nieuwe school mocht zijn.
 Onrustvleugje, vaag, be kroop mij,
 Toen men sprak van „zonde” en „pijn”.
 „Moeder”, zei ik, „op die aarde,
 Zeg mij, is 't gevaarlijk daar?
 En ons gáán, heeft dat zóó'n waarde,
 Dat wij tarten dat gevaar?

Toen ging Moeder ons verhalen,
 Mij en andren daar vergaard,
 Hoe een Echtpaar af zou dalen
 Naar de nieuw-geschapen aard.
 't Paar zou ginds veranderd worden,
 Tijdljik derven hoogen staat,
 Opdat wij ons konden gorden
 ('t Geestenheir) met stofgewaad.

't Zou een lijdensschool zijn — zeker!
 Maar een School der Eeuwigheid :
 't Is de bittere, wrange beker,
 Dit tot zoetwaardeering leidt.
 Elk moest toonen, zelf-aanspraaklijk,
 't Licht te lieven, waar en wis,
 Of misschien 't bestaansnoodzaaklijk
 Tegendeel : de Duisternis.

De aardsche proefschool was gevaarlijk —
 Kon een proefstaat anders zijn?
 Vader kon toch heel bezwaarlijk
 Buitensluiten dood en pijn,
 Waar het doel was: eeuwig leven,
 Glorie, eer en majesteit?
 Op den stroom van 't hoogste streven
 Loeroogt schipbreuk-mooglijkheid.

Kon geloof en Godsvertrouwen,
 Zelfvertrouwen, flink, gezond,
 Zich ontplooiën en ontvouwen,
 Als er geen gevaar bestond!
 Kon daar zelfverloochning bloeien,
 Kon er ware moed bestaan,
 Als ons pijn noch dood kon moeien,
 Als het schip niet kon vergaan!

Neen, de kroon aan gindsche transen,
 's Levens kroon, het hoogste goed,
 Eischte ware levenskansen
 Op een echten levensvloed,
 Waar het stormgetij kon woeden,
 Dat tot waakzaam werken dwingt:
 Waar met dulden, lijden, bloeden,
 Men den storm zijn prooi ontwingt!

Waren we aanstonds als in kerkers,
 Toch, zoo troostte Moeder ons,
 Werden wij Gods medewerkers,
 Vaders heilstaak-compagnons.
 't Werk dat God slechts kon verrichten,
 Val-ontheffing, dat deed God,
 Maar een elk kreeg eigen plichten,
 Eigen werk in eigen lot.

En ook dáárin wilde ons schragen,
 Sterken, Vaders goede Geest.
 Wie dorst zóó den tocht niet wagen!
 Wie, wie was er nog bevreesd!
 En een nooitgekende ontroering
 Trilde diep door mijn gemoed:
 Heilige geestdrift, zielsvervoering,
 Zette heel mijn zijn in gloed!

't Was alleen een meditatie,
 Maar die 'k woog en weder woog.
 Doch, hoe 't zij, vaak, vol van gratie,

Staat een Vrouwe voor mijn oog
 ('t Zielsoog) die mij moed komt geven,
 Wondre moed en groote troost:
 Neen, niet droevig is dit leven,
 Als Haar glimlach 't overbloost!

K.

O, MIJN MOEDER!

Een tegenstuk van „O, mijn Vader!”

Zeer vrij naar het Amerikaansch van Lester H. Jones.

O, mijn Moeder in den hemel,
 In dat oord, onzegbaar schoon,
 Waar ik leefde in lichtgewemel
 Eer deze aarde werd mijn woon,
 't Is of heugt mij hier somwijlen
 Uw vaarwelgroet, innig teêr,
 Eer Uw kind, mijn geest, ging ijlen
 Naar deze ondermaansche sfeer.

't Is of heugt mij Uw vermanen:
 „O, mijn kind, wees altoos braaf!
 „Schuw, o schuw der zonde banen,
 „Maak u nimmer tot haar slaaf!”
 Dat geeft steeds mij kracht van binnen,
 In mijn streven hier in 't stof,
 Waar 'k Uw bijval hoop te winnen,
 Als weleer in 't hemelhof.

In 't geschiedboek stond te lezen
 't Onverbrekelijk Verbond,
 Dat Gij Vaders Gâ zoudt wezen
 Lang voordat deze aarde ontstond;
 Hoe door liefde, deugd en waarheid
 G' onzer zielen Moeder werdt
 Daar in 't Rijk van Licht en Klarheid,
 In 't verleden's diepste vert'.

Als 'k van zonde mij bekeerd heb,
 Liefdrijk Eeuwig Ouderpaar,
 Als 'k mijn lessen hier geleerd heb,
 Mag 'k dan bij U komen, daar?
 Als mijn pelgrimstocht beneden
 Straks volbracht zal zijn met eer,
 O, ontvang m' in 't Hemelsch Eden,
 Moeder, aan Uw harte weer!

K.

AMSTERDAMSCH E DISTRICTS CONFERENTIE,

gehouden te Amsterdam, Weteringschans 101,
van 17 tot 20 April 1931.

Vrijdagavond: Staande onder de leiding van Districts-president Lynn R. Webb, en het presidentschap van Zendings-president Frank I. Kooyman, nam de vergadering haar aanvang aan met het zingen van lied No. 38: Alles is wel, door alle aanwezigen. Door Ouderling Gerrit A. Jongejan werd gebeden, waarna lied No. 187: De Overwinning verzekerd, door het Amsterdamsche zangkoor ten gehoor werd gebracht. De volgende twee zendelingen spraken de vergaderden toe: Ouderling Hoyt W. Brewster, secretaris van het Zondagsschool- en O.O.V.werk in de Zending, en Ouderling Albert J. Aardema, gemeente-leider te Haarlem. Als tusschenlied zong het zangkoor: „Jesu, allerliefste Kind”; daarna voerden Ouderling Kenneth S. Hancock, president van de Helderse gemeente, en Zendings-president Frank I. Kooyman het woord. Ten slotte zong het Zangkoor een lied getiteld „Rouse O Ye Mortals” (Ontwaakt! Stervelingen) en ouderling M. Laverl Hall uitte het dankgebed.

Zaterdagmorgen: Zendelingenbijeenkomst, van 10—4 uur.

Zaterdagmiddag 6 uur: Doopvergadering.

Zaterdagavond: Om 8 uur kwamen de ambtenaren(essen) van het Amsterdamsche District in eene vergadering bijeen waarin als eerste lied, No. 65: Eert den Profeet, door alle aanwezigen gezongen werd. Ouderling Bell, van Rotterdam, ging voor in het gebed. Lied No. 193: Hoog op der bergen kruin, werd als tweede lied gezongen. President Kooyman sprak enkele aanvangswoorden, waarin hij verklaarde dat deze vergadering een voortzetting van de zendelingenbijeenkomst was. De volgende sprekers waren Ouderlingen M. Laverl Hall, president van het Rotterdamsche District; Nanno Venema, president van het Groninger District en Lynn N. Murdock, president van het Utrechtsche District: waarna lied No. 163: Wij zijn trouwe werkers, gezongen werd. De daarop volgende sprekers waren Ouderlingen Bert H. Opheikens, Overziener van het Zondagsschool- en O.O.V.-werk in de Zending; George Rytting, Assistent Redacteur der Ster; Lynn R. Webb, president van het Amsterdamsche District en President Kooyman. Het laatste lied in deze bijeenkomst gezongen was No. 169: Zingen wij voor 't scheiden, en het dankgebed werd door Zuster Elisabeth J. Kooyman uitgesproken.

Zondag: Twee openbare vergaderingen werden gehouden, beginnende om 10 uur 's morgens en om 7 uur 's avonds. De Zondagmorgen bijeenkomst werd aangevangen met het zingen van Lied No. 67: Wij danken U, Heere, door de vergaderden. Ouderling Albert J. Aardema vroeg den zegen en het Amsterdamsche zangkoor zong een lied getiteld „Jubilate Amen”. Ouder-

ling Lynn R. Webb sprak enkele welkomstwoorden, waarna Ouderling D. Hubert Christensen, Arnhemsche gemeentepresident, en Ouderling Thomas F. Coppin, president van de Utrechtsche gemeente, het woord voerden. Door het zangkoor werd een lied getiteld „Het Geloof” gezongen, en Ouderling June W. Wayment, van Amsterdam, en Ouderling William J. Koldewijn (ontslagen) spraken de aanwezigen toe. Een ander lied: „Denkt gij nimmer daaraan” werd nu door het zangkoor ten gehoor gebracht, waarna Ouderling Claire P. Fowler, (vroeger president van de gemeente te Den Helder, nu ontslagen) en Zuster Elisabeth J. Kooyman, presidente van de Meisjes- en Vrouwen-organisaties der Zending, het woord voerden.

Ten slotte werd een Engelsch loflied: „The Heavens Resound” door het koor gezongen, en sprak Ouderling C. Nicolaas Schaap het dankgebed uit.

De Zondagavond vergadering werd met het gezamenlijk zingen van verzen 1, 2 en 5 van lied No. 48: Gods Geest brandt in 't harte, aangevangen. Door Ouderling M. Laverl Hall werd gebeden, waarna het zangkoor een lied getiteld: „Des Heeren Avondstond” zong. Toen werd er een klein kind door Broeder G. Tellekamp ingezegend in de Kerk.

Wegens heeschheid van Ouderling Webb, nam President Kooyman actief de leiding en sprak nu een paar woorden van welkom. De volgende sprekers waren Ouderlingen Gerrit A. Jongejan, van Amsterdam (ontslagen), en Alton R. Pugh, gemeentepresident te Dordrecht. Door het zangkoor werd Psalm 146 ten gehoor gebracht, waarna Ouderling Nanno Venema, Ouderling Bert H. Opheikens en Zuster J. Riet, van Rotterdam, het woord voerden. Een lied getiteld „O, Herder Israëls” werd toen door het zangkoor gezongen, en Ouderling Edward H. Boyer (ontslagen) was de volgende spreker. Na dit spreken stelde President Kooyman de Kerkelijke autoriteiten voor, en de stemming was eenparig vóór. Als laatste spreker van de Conferentie, maakte President Kooyman een korte opsomming van het gesprokene, en voegde enkele waardevolle gedachten daar aan toe, die betrekking hadden op het algemeene onderwerp: „Kan *zaligheid*, kan *levensgeluk* ontvangen worden? Of is *verwerven* hier het juiste woord?” Als slotlied van dit samenzijn zong het koor het „Hosannah”-lied, terwijl de vergaderden verzen 3 en 4 van lied No 48: „De Geest Gods” zongen. Ouderling Lynn N. Murdock eindigde met dankzegging.

Maandagavond: Beginnende om 8 uur, werd er een programma ten uitvoer gebracht door de Amsterdamsche O.O.V.

George Rytting, Secr. der Conf.

Hoe hoog de waarde van de vrouw ook rijzen moog',
Wanneer zij moeder is dan rijst ze oneindig hoog.

H. A. Spandaw.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: GEORGE RYTTING

VAN DE REDACTIE.

„Des menschen Zoon gelijk”.

De priesterschapsvergaderingen in de Zending hebben onlangs Openbaring 14:14 etc., besproken, waar Johannes zegt: „En ik zag, en ziet, eene witte wolk, en op de wolk was een gezeten, des menschen Zoon gelijk, hebbende op zijn hoofd eene gouden kroon, en in zijne hand eene scherpe sikkel”. De uitdrukking: „des menschen Zoon gelijk” leek sommigen wat raadselachtig, vooral als men in oogenschouw neemt, dat hier hoogstwaarschijnlijk de Heiland Zelf bedoeld wordt, de Zoon des menschen.

Johannes gebruikt dezelfde uitdrukking aan het begin van zijn openbaringsboek. In vers 12 van het eerste hoofdstuk zegt hij, dat hij zich omkeerde om te zien wie tot hem gesproken had, en hij zag zeven gouden kandelaren. „En in het midden van de zeven kandelaren eenen, den Zoon des menschen gelijk zijnde”. De daaropvolgende verzen geven den indruk dat hier de Heiland Zelf aan het woord is; „Ik ben de eerste en de laatste; en die leef, en ik ben dood geweest; en zie, ik ben levend in alle eeuwigheid”.

Ongetwijfeld was dus Johannes onder den indruk dat de Zaligmaker hem toonde „hetgeen geschieden zal na dezen”. Nu was hetgeen hij zag slechts een *voorstelling*, in onze dagen zouden wij het bij een filmstuk kunnen vergelijken. De Ziener, onder den indruk dat de verreezen Christus naast hem staat, ziet op de witte wolk... Christus? Dit lijdt weinig twijfel want had de Heiland niet voorspeld dat Hij komen zou „in een wolk” (Lukas 21:27)? Maar voorzichtiglijk schrijft Johannes: „Een, des menschen Zoon gelijk”.

Voordat toch de openbaring afgelopen was, het „doek afgerold”, kreeg Johannes te weten dat zijn „zegsman” niet de Christus was. Hij zegt: „Ik viel neder voor zijne voeten, om hem te aanbidden, en hij zeide tot mij: Zie, dat gij dat niet doet, ik ben uw mededienstknecht, en uwen broederen, die de getuigenis van Jezus hebben: aanbid God” (Openb. 19:10). Een mededienstknecht van den Ziener, die zich evenwel aangekondigd had als „de eerste en de laatste, de Alfa en de Oméga”! Hij kwam *namens* den Meester, maar die hemelbode was als de Meester voor Johannes, zijn woord was des Meesters boodschap. In zijn beschrijving drukt hij zich evenwel behoedzaam uit, het aan den lezer overlatend te beslissen wie het is, de Heiland of iemand „aan hem gelijk”. Jaren van te

voren had ook Daniël (7 : 13) zich op die manier uitgedrukt: „Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam een met de wolken des hemels, *als eens menschen zoon*”.

Moedersdag.

Mijn denken dwaalt naar 't waddeneiland af,
Waar 'k woonde als kind. Wat zonnigblijde dagen
Zijn dat geweest! Nú denk ik aan een graf,
Waarover regen giert en stormen jagen

De dierbre Vrouw, die mij het leven gaf,
Ontsliep reeds lang. Maar nimmer zal vervagen
Haar lieflijk beeld. 't Was mij een levensstaf,
Die me op den weg getrouw vermocht te schragen.

Hoe wijlt mijn peinzen bij wat lang verging
Verging? Neen, neen! Wel mocht men daar bedelven
Het stofkleed dat haar geest hier droeg een poos.

Maar wie begraaft zoo'n dierbre erinnering!
O, Moedernaam, gij ruischt door de gewelven
Van mijnen levenstempel, eindeloos!

K.

WERD DE AARDE IN ZES GEWONE DAGEN GESCHAPEN ?

Dr. Frederick J. Pack.

De tegenwoordige scheiding van het Amerikaansche Christendom in twee groepen : de „Modernisten” en de „Fundamentalisten”, heeft de belangstelling in het veelbesproken vraagstuk aangaande de oudheid der aarde, in het bijzonder den duur van de scheppingsperiode, weer wakker gemaakt. De Modernist beschouwt het scheppingsverhaal, geschetst in het eerste hoofdstuk van Genesis, als eene figuurlijke uiteenzetting van het scheppingswerk, en zonder historischen grond, terwijl de Fundamentalist het letterlijk opneemt. Vooral geven de zes scheppingsperioden, zooals die gewoonlijk uitgelegd worden, den Modernist aanstoot. Maar hij heeft geen bijzonder bezwaar tegen de volgorde der gebeurtenissen, als in den Bijbel beschreven, aangezien zij overeenstemmen met de bevindingen van geologisch onderzoek. De Fundamentalist echter beweert dat de aarde in zes dagen van 24 uur geschapen werd, en beschouwt het Schriftuurwoord als voldoende staving van deze bewering.

Belanglooze toeschouwers beschouwen de houding van den Modernist vrijwel algemeen als gelijkstaande met een ontkenning van het Bijbel-verhaal, omdat het verslag, alléénstaande, niet gereedelijk voor meer dan ééne uitlegging vatbaar is : namelijk de

uitlegging van den Fundamentalist. Er worden duidelijk zes scheppingstijdvakken vermeld, elk tijdvak gekenmerkt door licht en duisternis: dag en nacht. „En God noemde het licht dag, en de duisternis noemde Hij nacht. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest de eerste dag” (Genesis 1 : 5).

Maar de Modernist heeft de volgende schriftuurlijke bewijsgrond in zijn voordeel. Daar de zon niet voor den vierden dag te voorschijn kwam, (Genesis 1) is het duidelijk dat het licht der eerste drie dagen niet van de zon is uitgestraald, en daarom waren de „dagen” geene zonnedagen. Bovendien wordt het heele scheppings-tijdvak één *dag* genoemd (Genesis 2 : 4). Dan keert zich de Modernist naar het veld der geologie, om zijne beweringen dat de aarde zeer oud is verder te staven; en dat zijn conclusies hier onaan-tastbaar zijn, valt niet te loochenen, want de geoloog heeft op een overstelpende manier bewezen dat het scheppingsproces miljoenen jaren heeft gevorderd.

Zoodoende komt het Amerikaansche Christendom voor een zonderlingen toestand te staan: op grond van zekere bevindingen der wetenschap voelt de Modernist zich gerechtvaardigd het Bijbel-verhaal ter zijde te leggen, terwijl de Fundamentalist het accepteert, ondanks wetenschappelijke ontdekkingen.

De belangstelling der Laterdaagsche Heiligen in deze kwestie is meer dan passief, aangezien het Bijbelverslag in twee van onze onlangs ontvangen Schriftuurboeken herhaald wordt, namelijk in het Boek van Mozes en in het Boek van Abraham, bijna woord voor woord. Derhalve is het duidelijk dat, indien het Bijbelverslag verworpen wordt als onbetrouwbaar, deze anderen waarschijnlijk onder dezelfde kritiek zullen komen; misschien nog strenger, want er wordt beweerd dat de geschriften van Mozes en Abraham een uitgroeisel van moderne openbaring zijn, en daarom in strikt accoord dienen te zijn met de wetenschappelijke ontdekkingen onzer dagen.

Het is echter leerzaam om op te merken dat de heele discussie een uitgroeisel is van de ontoereikendheid van het menschelijk verstand, en ook wellicht van de onvolledigheid der Bijbelsche vertelling. Dank zij moderne openbaring is dit probleem voor de Laterdaagsche Heiligen geenszins lastig, want nieuwe Schriftuurboeken, welke, dit zij hier terloops opgemerkt, te voorschijn kwamen voordat de strijd tusschen het Modernisme en het Fundamentalisme ontstond, bieden hiervoor een complete oplossing aan. Bovendien, indien het Amerikaansche Christendom gewillig ware geweest deze moderne geschriften te accepteren, dan had deze strijd, met al zijn misverstand en bitterheid, niet kunnen ontstaan.

Het Boek van Abraham, bijvoorbeeld, vermeldt het verslag der schepping, in hoofdzaak, gelijk het eerste hoofdstuk van Genesis dat doet, uitgezonderd dat de verschillende „dagen” „tijden” genoemd worden. Dan, na een beschrijving van de vermaningen

aangaande den boom der kennis van goed en kwaad, die God aan Adam gaf terwijl hij nog in den Hof van Eden was, gegeven te hebben, zegt hij ter aanvulling „Want de Goden hadden voor Adam zijne (tijd)rekening nog niet vastgesteld”. (Abraham 5 : 13). Met andere woorden: het heele scheppingswerk werd voltooid voordat de tegenwoordige tijdrekening een aanvang nam. Zoo-doende is de conclusie zeker dat de „dagen”, vermeld in het eerste hoofdstuk van Genesis, zoowel als in het Boek van Mozes en het Boek van Abraham, geene dagen van 24 uren kunnen geweest zijn.

In verband met laatstgenoemde schrijftuurplaats maakt Abraham het duidelijk dat de „dag”, door God genoemd als het tijdperk waarin Adam, indien hij ongehoorzaam was, zou sterven, een periode van duizend jaren was, maar aangaande den duur der dagen, vermeld in verband met de schepping der aarde, verschaft hij geen aanwijzing, behalve dat zij geen dagen van 24 uren waren.

Door Abraham wordt de planeet Kolob beschreven als zijnde „nabij den troon van God”, met een omwentelingsperiode van duizend aardjaren, maar hij geeft geen inlichting aangaande de omwentelingsperiode van de planeet waarop God woont, welke omwentelingsperiode al of niet een maatstaf zou kunnen zijn van het woord „dag” zooals dat in de drie verslagen der schepping gebruikt wordt. Maar in het licht van wat hier volgt krijgt ook dat zelfs twijfelachtige waarde.

Er staat een ophelderende verklaring in het achtste vers van het veertigste hoofdstuk van Alma namelijk: dat „Alles is één dag bij God; en tijd is alleen toegemeten aan den mensch”. Bij God wordt dus de tijd niet verdeeld in gelijke of zelfs ongelijke perioden van duur — dit wordt alleen door den mensch gedaan. Bij Hem is de eeuwigheid één dag; feitelijk bestaat er bij God geen tijd — een toestand hoogst moeilijk voor den eindigen mensch te begripen; doch niettemin waar.

Terloops is het interessant om op te merken dat Gods openbaring, betrekking hebbende op het nietbestaan van tijd, ten minste twee duizend jaren aan de wetenschappelijke ontdekking voorafgegaan is. De wereld is heden ten dage in rep en roer over de verklaring van Einstein dat er geen tijd bestaat. Daarentegen waren de Laterdaagsche Heiligen sinds 1830, toen het Boek van Mormon uitkwam, hiermede bekend.

Er zijn voldoende gronden om te gelooven dat de troon van God altijd verlicht is, en daarom duistere perioden daar onbekend zijn. Zulks het geval zijnde is „Alles als één dag bij God”. De schrijver van het Boek der Openbaringen, sprekende over het Nieuwe Jeruzalem zegt: „En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in haar zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is hare kaars. En hare poorten zullen niet gesloten worden des daags; want aldaar zal geen nacht zijn” (Openb. 21 : 23, 25).

Terugziende is het niet onredelijk om aan te nemen dat toen God een aanmerkelijk gedeelte van de aarde voltooid had, Hij Zijne arbeid een „dag” noemde, dat zodoende de eindige mensch Zijne boodschap ten deele zou kunnen begrijpen, maar met geen gedachte dat het woord toegepast zou worden op de omwentelingen der aarde, die nog niet voltooid was. God zegt dat openbaringen aan Zijne dienstknechten gegeven worden „volgens de wijze van hunne taal, opdat zij tot verstand mochten komen” (Leer en Verbonden, Afd 1:24).

De Laterdaagsche Heilige neemt geen deel aan den woordenstrijd aangaande den oorsprong der aarde. Hij weet dat God eeuwig is, dat Hij is de Schepper van het heelal, en dat er bij Hem geen tijd is. Hij weet dat God almachtig is, dat Hij door natuurlijke beginselen werkt, en daarom, dat de waarheden der wetenschap even heilig zijn als die van het Geschrevene Woord, want beiden zijn uit dezelfde bron afkomstig.

Neen, de aarde werd niet in zes dagen van 24 uren geschapen. Gezien in het licht der moderne openbaring strijdt het bijbelsche verslag niet met geologische bevindingen. Tusschen deze twee groote verslagen kan er geen tegenstrijd zijn, aangezien beiden van den Schepper tot Zijne kinderen zijn gekomen.

's Menschen benevelde gezicht, dikwijls beïnvloed door zijn ongewilligheid om met lang gekoesterde overleveringen te breken, is de grond-factor in alle problemen waarbij de waarheden der theologie en die der wetenschap tegenstrijdig schijnen te zijn.

(Improvement Era, Oct. 1930.)

OPOFFERING.

Als uw geloof in den menschelijken aard aan het tanen is, leest dan het volgende en zie of er nog niet een beetje hoop voor het menschdom is. Het is daadwerkelijk gebeurd te Portland.

Een man van middelbaren leeftijd trad een kleine fabriek binnen en zocht den baas op. Hij wou werk hebben — had het hard nodig.

„Het spijt mij”, zei de baas, „ik heb geen werk voor je”.

„Ik heb een vrouw en zes peuters”, pleitte de werkzoeker, bijna hopeloos, „en ik moet werk hebben om ze te onderhouden. Ze hebben honger”.

De eigenaar dacht nog eens na, maar hij kon geen plaatsje bedenken. De man ging heen, teneergeslagen.

Onopgemerkt had een 23-jarige jongkerel, werkzaam op de fabriek, toegeluisterd.

„Baas”, zeide hij, „geef hem mijn baantje”.

De anderen stonden paf.

„Ik ben jong, ongehuwd, en ik heb enkele dollars opgespaard. Ik klaar het wel. Deze man heeft peuters om voor te zorgen. Hij krijgt mijn werk”.

Net nadat de ruil plaats gehad had blies het middagfluitje. De jongkerel en de vader zetten zich naast elkaar neer om hunne boterhammen te eten.

Het boterhammenzakje van den nieuweling bevatte alleen maar de schillen van gekookte aardappelen!

Hij deelde ook in de boterhammen van den jongkerel.

De namen? De jongkerel vroeg dat ze verzwegen zouden blijven.

Vertaald uit *Portland News*.

EEN VAARWELGROET.

*Zeer geliefde Broeders en Zusters in de
Nederlandsche Zending!*

Wij kunnen niet nalaten terwijl wij op weg zijn naar huis, nog even u allen een vaarwel toe te roepen door middel van De Ster. Wij hadden nog gaarne sommige families persoonlijk willen spreken en de hand drukken, maar zooals het meestal gaat: tijd te kort.

Als zendelingen hebben wij een tijdvak doorgebracht dat wij ons geheele leven *niet mogen* en niet *kunnen* vergeten. Wij hopen door woord en daad en voorbeeld iets bijgedragen te hebben ter versterking van onze en uwe getuigenis van het Heilige Evangelie dat hersteld is, en waarvan wij getuigenis hebben afgelegd. Onze Hemelsche Vader weet dat deze getuigenis brandende was in onze harten.

Wij danken de zendelingen, onze medewerkers, voor hun echtbroederlijke liefde ons betoond, en waarvan in de heele wereld geen weerga te vinden is.

Ook u, geliefde broeders en zusters, onzen hartelijken dank, voor wat u voor ons hebt gedaan. Gij hebt ons van tijd tot tijd gevoed en ons anderszins geholpen. Wij weten zeker dat de Heere u er voor zal zegenen. Onze eenigste voldoening zal zijn dat gij allen getrouw zult blijven. Wij leven in moeilijke dagen; dagen van beproeving. Wij zullen allen beproefd en gelouterd worden, maar bedenk, dat de Celestiale Heerlijkheid waard is om er deze dingen voor door te maken, ja oneindig meer.

Vaartwel, broeders en zusters. Dat de Heere u mogen zegenen is ons aller wensch en gebed.

Gerrit A. Jongejan.

Claire P. Fowler.

Wm. J. Koldewijn.

NAAR AMERIKA EN TERUG.

De reis van mijn vrouw, en mijzelf, een 5-jarig verblijf te Salt Lake City, en de terugreis naar Holland.

Door S. N. Wetter.

10 Juni 1925 stapten wij door eenige Broeders en Zusters en vrienden begeleid, naar de Wilhelminakade te Rotterdam, om de

reis te aanvaarden naar Salt Lake City, Utah, hetwelk 20 jaar lang ons verlangen was geweest, en nu op het punt stond in vervulling te zullen komen. De trossen werden los gegooid en het moderne stoomschip, de „Nieuw Amsterdam”, werd in het midden van de haven gesleept. 's Morgens vroeg waren wij in de Noordzee, en de Hollandsche duinen begonnen zoetjesaan te verdwijnen.

Southampton was de eerste plaats die wij aandeden om eenige passagiers op te nemen. Toen stak de boot over naar de Fransche kust, waar eveneens passagiers aan boord kwamen: nonnen en katholieke geestelijken. Tegen den morgen, 13 Juni 1925, werd onze reis voortgezet, en koersten wij recht op New York aan, waar wij 21 Juni aankwamen. Op de reis werd een „Mormoon-sche” godsdienstoefening gehouden, waar acht leden bijeen waren en een tiental vreemdelingen. De eerste beginselen van het Evangelie werden door ons gepredikt, waarop eenige gesprekken met buitenstaanders volgden. De nonnen kwamen om den anderen dag aan tafel en liepen veel te bidden, met de rozenkrans, op dek. Zij zaten naast ons aan tafel, maar veel konden wij niet met hen spreken, daar zij wel Engelsch en Fransch spraken maar geen Hollandsch. Ook ontmoetten wij den „boer met zijn varkens” (bruinvisschen).

Na een reis van 11 dagen kwamen wij op Zaterdag 21 Juni te New York aan, en moesten aan boord blijven tot 's Maandags. Wij werden met een sleepboot van de boot gehaald en naar Ellis Eiland gebracht. Daar werd ons door een rechter een verhoor afgenomen door tusschenkomst van een Hollandschen tolk. Ons werd gevraagd hoe oud wij waren, waar wij heengingen, hoeveel geld wij bezaten, en wat wij zouden gaan doen in Salt Lake. Ons antwoord was, dat wij een klein pensioen uit Holland medebrachten en 50 dollars aan contanten bij ons hadden. Daarop werd ons geantwoord dat wij na acht dagen terug gezonden zouden worden, daar wij geacht werden onvoldoende middelen van bestaan te bezitten en waarschijnlijk armlastig zouden worden in Amerika.
(Wordt vervolgd).

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

- 5 Mei. De Gelijkenis van den onbarmhartigen schuldeheer. Matth. 18:15-17, 21-35; 5:43-48; 7:12. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, bl. 110.
- 12 Mei. De barmhartige Samaritaan. Lukas 10:25-37. Lev. 19:18. Leer en Verb. 59:5, 6; 82:19. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, bl. 113.
- 19 Mei. De Rijke Dwaas. Lukas 12:13-15. Matth. 13:44-46; Mark. 1:13, 14; 10:13-16. Matth. 6:13-21, 24. Zie ook: „Wat Jezus leerde”, bl. 87.
- 26 Mei. De Verloren Zoon. Lukas 15:11-32. Wat dunkt u van den oudsten zoon, den broeder van den „verlorene”?

UTRECHTSCH E CONFERENTIE.

ZATERDAG 16 en ZONDAG 17 MEI zal te UTRECHT de voorjaarsconferentie van het Utrechtsche District worden gehouden.

Des Zaterdag om 1 uur vangt de Zendingenvergadering aan en des avonds om 8 uur een algemeene godsdienstoefening. Beide bijeenkomsten in de zaal Kruisstraat 7.

Drie bijeenkomsten des Zondags: 10 uur v.m., 3 uur n.m. en 7 uur n.m., alle drie in het Jaarbeursgebouw, Vredenburg.

Waarschijnlijk zal het Amsterdamsche Zangkoor de samenkomsten opluisteren.

Allen vriendelijk uitgenoodigd.

ZENDINGSNIEUWS.

Ontslagen.

Hierbij vermelden wij het eervolle ontslag van drie Ouderlingen van hun

zendingswerk hier in Holland. Ze zijn: Ouderling Gerrit A. Jongejan, die gedurende het laatste jaar werkzaam is geweest te Amsterdam; Ouderling Claire P. Fowler, gemeente-president te Den Helder en Ouderling Edward H. Boyer, gemeente-president te Dordrecht. Wij zijn dankbaar dat wij deze ijverige lichtgezanten in ons midden gehad hebben, en voor het goede werk door hen verricht Wij bidden dat

G. A. Jongejan het Groote knechten zal zegenen, en hopen dat zij ook in hunne respectieve woonplaatsen dienstbaar mogen zijn zoowel als zij hier dienstbaar zijn geweest

Op 21 April j.l. gingen Ouderlingen Jongejan en Fowler, in gezelschap van Ouderling William J. Kol-

E. H. Boyer.

Zendingshoofd zijn trouwe dewijn (wiens ontslag reeds bekend gemaakt is) per Batavierboot van Rotterdam naar Engeland, vanwaar zij per S.S. Leviathan, van de Vereenigde Staten-Lijn, huiswaarts zijn gevaren. Ouderling Boyer is nog niet vertrokken.

INHOUD.

Gods woordvoerder spreekt	129	»Des menschen Zoon gelijk«	137
Moederliefde	130	Moedersdag	138
Aan mijn Moeder	131	Werd de aarde in zes gewone	
Het woord Moeder	131	dagen geschapen?	138
Toen ik nog bij Moeder in		Opoffering	141
den hemel was.	132	Een vaarwelgroet	142
O, mijn Moeder!	134	Naar Amerika en terug	142
Amsterdamsche Districts Con-		Priesterschapsvergadering	143
ferentie	135	Utrechtsche Conferentie	144
Van de Redactie:		Zendingsnieuws	144

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.